

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **A. M. A. B.**, zast. Mgr. et Bc. Filipem Schmidtem, LL.M., advokátem, se sídlem Ověnecká 78/33, Praha 7, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 1. 2018, č. j. OAM-280/ZA-ZA11-HA10-2017, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 10. 2020, č. j. 13 Az 10/2018 - 60,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce advokátovi Mgr. et Bc. Filipu Schmidtovi, LL.M. **se přiznává** odměna a náhrada hotových výdajů za zastupování žalobce v řízení o kasační stížnosti ve výši 4.114 Kč. Tato částka bude zástupci žalobce vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení. Náklady právního zastoupení žalobce nese stát.

Odůvodnění:

I. Shrnutí předcházejícího řízení

[1]Žalovaný rozhodnutím ze dne 30. 1. 2018, č. j. OAM-280/ZA-ZA11-HA10-2017, neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

[2]Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) rozsudkem ze dne 23. 10. 2020, č. j. 13 Az 10/2018 - 60, žalobu proti rozhodnutí žalovaného zamítl.

[3]V odůvodnění rozsudku městský soud konstatoval, že v posuzovaném případě žalovaný dostatečně zjistil všechny relevantní okolnosti případu a postupoval v souladu s právními předpisy i judikaturou Nejvyššího správního soudu, konkrétně pak s jeho rozsudkem

ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004 - 57. Současně žalovaný své rozhodnutí v souladu s § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, řádně odůvodnil a své závěry založil na relevantních podkladech o zemi původu žalobce, které splňují všechny požadavky formulované v judikatuře Nejvyššího správního soudu.

[4]Podle městského soudu dále žalobce v údajích k jeho žádosti o mezinárodní ochranu neuváděl nic ohledně špatné politické či bezpečnostní situace v Kamerunu. Až při pohovoru konaném dne 13. 4. 2017 uvedl, že země není bezpečná a hrozí zde teroristické útoky. Při seznámení s podklady rozhodnutí dne 2. 10. 2017 doplnil, že od předešlého dne jsou v zemi původu potíže týkající se rozdělení země a nepokojů mezi anglofonní a frankofonní částí obyvatelstva, k čemuž doložil odkazy na internetové stránky. Žalovaný ve svém rozhodnutí nerozporoval tvrzení žalobce o nepříznivém vývoji situace v Kamerunu, avšak konstatoval, že do příslušné části země byly vyslány pořádkové síly, přičemž situace byla napjatá zejména v oblastech Buea a Bamenda. Žalovaný se dále seznámil s žalobcem předloženými odkazy na internetové stránky, aniž však z jejich obsahu dovedl jakékoli závěry ve vztahu k možnému pronásledování osoby žalobce. Městský soud doplnil, že žalobce v posuzovaném případě neuvedl žádné skutečnosti, z nichž by bylo možno usuzovat, že mu v důsledku uvedeného vývoje politické a bezpečnostní situace v Kamerunu hrozí nebezpečí pronásledování podle § 12 zákona o azylu. Sám totiž nebyl nikdy politicky aktivní ani dosud neměl se státními orgány žádné potíže. Návrat do vlasti přitom odmítl pouze z důvodu obavy z tamní nedostatečné lékařské péče a svou žádostí sleduje zejména legalizaci svého pobytu v České republice. Městský soud zdůraznil, že podle žalovaného se Kamerun potýká s dvěma hlavními problémy, a to terorismem a napjatými vztahy mezi anglofonní a frankofonní částí obyvatelstva. Z těchto skutečností, jakkoli jsou závažné, však nelze automaticky dovozovat možné pronásledování žalobce, pokud současně neoznačil konkrétní obavy či hrozby pronásledování. Ostatně žalobce o Vánocích v roce 2012 navštívil vlast, což sám označil za pozitivní zážitek.

[5]Ve vztahu k námitce žalobce, že jeho nepříznivý zdravotní stav způsobený diagnostikovanou paranoidní schizofrenií odůvodňuje alespoň udělení humanitárního azylu, městský soud nejprve odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55. Dále uvedl, že žalovaný řádně posoudil žalobcem předložené lékařské zprávy, zabýval se jeho rodinnou, sociální a ekonomickou situací a také dostupností potřebných léků i léčby onemocnění žalobce v Kamerunu, k čemuž si obstaral relevantní podklady. Z uvedeného současně vyplynulo, že žalobce by po návratu do vlasti měl možnost své onemocnění dále léčit. Městský soud doplnil, že odlišná míra kvality péče ve vlasti žalobce sama o sobě není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany, ledaže by byla na tak nízké úrovni, že by mu hrozila újma na životě a zdraví. Zdůraznil, že žalobce sám v roce 2011 přestal navštěvovat jeho lékařku a následně v roce 2013 přestal brát předepsané léky, své obavy tak vztahuje zejména k případné regresi projevů onemocnění.

[6]Městský soud dále konstatoval, že žalovaný řádně posoudil také otázku, zdali žalobci v případě jeho návratu do vlasti hrozí nebezpečí vážné újmy. Dospěl přitom k závěru, že teroristická skupina Boko Haram působila v roce 2016 zejména v oblasti Dalekého severu,

pokračování

přičemž za účelem dopadení jejích členů se bezpečnostní složky dopouštěly mučení či odepření spravedlivého procesu. Ze shromážděných podkladů však vyplývá, že kamerunská vláda bojuje všemi dostupnými prostředky proti působení výše uvedené teroristické skupiny, k čemuž přijala určitá opatření a účastní se i nejrůznějších programů a mezinárodní spolupráce. Bezpečnostní složky zasáhly i v oblastech nepokojů v anglofonních částech země. Žalobce však teroristickou hrozbu i probíhající nepokoje zmínil pouze obecně, aniž by své obavy jakkoli konkretizoval. Žalovaný současně dospěl k závěru, že teroristická skupina Boko Haram působila zejména v severní části země, přičemž žalobce naposledy ve vlasti bydlel v její jižní části. Městský soud proto ve shodě s žalovaným uzavřel, že žalobci nehrozí v případě návratu do vlasti ani nebezpečí vážné újmy podle § 14a zákona o azylu a zdůraznil, že institut mezinárodní ochrany neslouží k legalizaci pobytu cizinců na území České republiky ani jako prostředek k získání času, jak uvedl žalobce v řízení o žádosti o mezinárodní ochranu.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[7] Proti tomuto rozsudku městského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včasnou blanketní kasační stížnost. V jejím doplnění, jež Nejvyšší správní soud obdržel v zákonné měsíční lhůtě, ve vztahu k přijatelnosti jeho kasační stížnosti uvedl, že žalovaný neposoudil řádně všechny relevantní důvody pro udělení humanitárního azylu. Zároveň dostatečně nevyhodnotil otázku, zdali je ve světle současné situace v Kamerunu pro stěžovatele bezpečné se do země vrátit a zdali místní nedostatečná zdravotní péče nemůže mít pro něho za následek nelidské či ponižující zacházení. V této souvislosti stěžovatel namítl, že podklad, z něhož žalovaný dovodil dostupnost léčby schizofrenie v Kamerunu, nebyl součástí správního spisu, a proto se s ním ani nemohl seznámit. Žalovaný tak dostatečně neposoudil případnou hrozbu zhoršení zdravotního stavu stěžovatele z důvodu nedostupnosti lékařské péče v zemi jeho původu, a to zejména v situaci, kdy v zemi dlouhodobě nepobývá a nemá zde žádné zázemí. Stěžovatel dále namítl, že přijatelnost jeho kasační stížnosti spočívá také ve skutečnosti, že městský soud založil své závěry o absenci hrozby vážné újmy na skutečnosti, že stěžovatel v minulosti neměl ve vlasti žádné potíže. Stěžovatel se však ve vlasti nezdržuje již od roku 2006 a je tak logické, že aktuální problémy v zemi se jej nemohly dosud dotknout. Konflikt mezi anglofonní a frankofonní částí obyvatel však zasahuje i do oblasti posledního pobytu stěžovatele v zemi původu.

[8] Stěžovatel taktéž namítl, že žalovaný i krajský soud učinili nesprávný závěr o tom, že se v posuzovaném případě nejedná o případ hodný zvláštního zřetele podle § 14 zákona o azylu. Žalovaný konkrétně správně nerozlišoval mezi výkladem neurčitého právního pojmu „případ hodný zvláštního zřetele“ a samotným správním uvážením. Zdůraznil, že výklad neurčitého právního pojmu je podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 4. 2014, č. j. 8 As 37/2011 - 154, č. 3073/2014 Sb. NSS, plně přezkoumatelný ve správním soudnictví. Žalovaný tak správně měl nejprve posoudit, zdali se jedná o případ hodný zvláštního zřetele a následně přistoupit ke správnímu uvážení ohledně udělení humanitárního azylu. Žalovaný a městský soud však nesprávně uzavřeli, že se o takový případ nejedná, ačkoliv v průběhu řízení stěžovatel

dostatečně prokázal, že trpí paranoidní schizofrenií, což je onemocnění, jehož průběh nelze s určitostí předvídat, a tak není vyloučeno zhoršení jeho projevů. Žalovaný dále nezjistil dostatečně skutkový stav věci, pokud nezhodnotil skutečnost, že stěžovatel nemá ve vlasti dostatečné zázemí ani přístup ke kvalitní lékařské péči, a pokud zásadní podklad, na jehož základě založil rozhodné závěry o dostupnosti lékařské péče v Kamerunu, není součástí správního spisu. Stěžovatel zdůraznil, že se v případě závažného zdravotního stavu cizince může za určitých okolností jednat také o porušení čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, což doložil odkazem na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva a Ústavního soudu. Stěžovatel uzavřel, že žalovaný i městský soud se měli důkladněji zabývat jeho zdravotním stavem ve vztahu k dostupnosti adekvátní lékařské péče v Kamerunu.

[9] Podle stěžovatele byly současně v posuzovaném případě splněny podmínky formulované v § 14a odst. 1 a odst. 2 písm. b), c) a d) zákona o azylu pro udělení doplňkové ochrany. Nedostupnost kvalitní lékařské péče v zemi jeho původu totiž může zasáhnout do jeho práva na to nebýt mučen či podroben nelidskému a ponižujícímu zacházení podle čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Stěžovatel následně odkázal na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva, podle níž je správní orgán povinen ověřit, zdali je lékařská péče v zemi původu cizince dostatečná a vhodná k jeho onemocnění a zároveň zdali je pro tohoto cizince přístupná. V posuzovaném případě se však žalovaný ani městský soud nevěnovali okolnostem, za nichž mohla být specializovaná péče stěžovateli dostupná. V této souvislosti stěžovatel odkázal mimo jiné na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2009, č. j. 6 Azs 34/2009 - 89.

[10] Ve vztahu k bezpečnostní situaci v Kamerunu stěžovatel uvedl, že se v této zemi již od roku 2006 nezdržoval a naposledy ji navštívil v roce 2012. Neměl-li v minulosti v Kamerunu žádné potíže, nelze automaticky dospět k závěru, že mu nehrozí v případě jeho návratu do vlasti. V této souvislosti stěžovatel odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2017, č. j. 1 Azs 227/2017 - 33. Žalovaný i městský soud se tak měli řádně zabývat otázkou, zdali stěžovateli nehrozí v případě jeho návratu do vlasti nebezpečí vážné újmy z důvodu aktuálně v zemi probíhajících konfliktů. Stěžovatel uzavřel, že vzhledem k výše uvedenému byly v jeho případě splněny podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1 a odst. 2 písm. b), c) a d) zákona o azylu. Závěrem odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 5. 2011, č. j. 5 Azs 6/2011 - 49, a uvedl, že v době probíhající pandemie onemocnění Covid-19 jsou prostředky legalizace pobytu v České republice zakotvené v zákoně č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), z velké části nedostupné.

[11] S ohledem na tyto skutečnosti stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu i rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

pokračování

[12] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti nejprve plně setrval na svém rozhodnutí a konstatoval, že jej vydal v souladu s právními předpisy. Ve vztahu ke zdravotním obtížím stěžovatele uvedl, že se nejedná o okolnost hodnou zvláštního zřetele, obzvláště když se stěžovatel již od roku 2013 nijak neléčí. Následně odmítl obavy stěžovatele ze zhoršení jeho onemocnění v případě návratu do vlasti, jelikož zdravotní stav se může zhoršit i u zdravého člověka. Co se týče terorismu v Kamerunu, žalovaný zopakoval, že proti němu tamní vláda aktivním způsobem bojuje, přičemž teroristické útoky se soustředily na severní část země, avšak stěžovatel bydlel v její jižní části. Nepokoje způsobené rozpory mezi anglofonní a frankofonní částí obyvatelstva současně skončily již v roce 2018, stěžovateli tak v případě jeho návratu nehrozí nebezpečí vážné újmy podle § 14a zákona o azylu. Žalovaný se závěrem ztotožnil s rozsudkem městského soudu a odkázal na relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu a dalších správních soudů.

[13] S ohledem na tyto skutečnosti žalovaný navrhl odmítnutí kasační stížnosti stěžovatele pro nepřijatelnost, případně její zamítnutí.

III. Posouzení kasační stížnosti

[14] Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle tohoto ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele,“ který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. Podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS, kasační stížnost přesahuje vlastní zájmy stěžovatele v následujících typových případech:

- kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu;
- kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně;
- kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit tzv. judikatorní odklon, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně;
- kasační stížnost je dále přijatelná, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. O zásadní pochybení se v konkrétním případě může jednat tehdy, pokud krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu; popřípadě krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva.

[15] Stěžovatel nejprve namítl, že trpí závažnými zdravotními obtížemi, které by se mohly návratem do země původu kdykoli zhoršit. Z toho důvodu mu měl žalovaný udělit humanitární azyl. Žalovaný však v jeho rozhodnutí správně nerozlišoval mezi výkladem neurčitého právního pojmu „případ hodný zvláštního zřetele“ a vlastním správním uvážením.

[16] Nejvyšší správní soud již ve své předchozí rozhodovací činnosti vymezil charakter rozhodnutí správního orgánu o udělení humanitárního azylu. V rozsudku ze dne 19. 7. 2004, č. j. 5 Azs 105/2004 - 72, uvedl, že *„ustanovení § 14 zákona o azylu je kombinací neurčitého právního pojmu a správního uvážení, kdy neurčitým právním pojmem je „případ zvláštního zřetele hodný“ a vlastní rozhodnutí správního orgánu vyjádřené slovy „lze udělit humanitární azyl“ představuje správní uvážení.“* Zároveň v rozsudku ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003 - 38, přijal názor, že na udělení azylu z humanitárních důvodů nemá žadatel subjektivní právo a soudy ve správním soudnictví přezkouvávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. *„samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem.“*

[17] Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vyplývá, že se žalovaný řádně zabýval rodinnou, sociální a ekonomickou situací stěžovatele, přičemž důkladně posoudil i jeho zdravotní stav a možnosti léčby onemocnění v Kamerunu. Dospěl přitom k závěru, že v posuzovaném případě neexistují skutečnosti hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu. Nejvyšší správní soud proto ve shodě s městským soudem konstatuje, že žalovaný řádně posoudil možnost udělení humanitárního azylu stěžovateli, resp. se správně zabýval nejprve otázkou, zdali se v posuzovaném případě jedná o „případ zvláštního zřetele hodný“. Pokud následně dospěl k závěru, že se v posuzovaném případě o takový případ nejedná, neshledává Nejvyšší správní soud ve shodě s městským soudem v neudělení humanitárního azylu stěžovateli žádné pochybení.

[18] Stěžovatel dále namítl, že žalovaný dostatečně neposoudil otázku dostupnosti kvalitní lékařské péče v Kamerunu. Za tímto účelem si ani neopatřil žádný relevantní podklad, jelikož informace organizace SOS Dostupnost léčby paranoidní schizofrenie včetně dostupnosti léků ze dne 14. 8. 2017 nebyla součástí správního spisu. Stěžovateli tak měl být udělen humanitární azyl či doplňková ochrana, v opačném případě totiž může mít jeho návrat do vlasti za následek porušení čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

[19] Nejvyšší správní soud však ze správního spisu zjistil, že stěžovatelem odkazovaná informace se nachází na č. l. 44 - 43. Na č. l. 49 je pak založen protokol o seznámení s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany ze dne 2. 10. 2017, v němž je uvedena také předmětná informace. Tento protokol je opatřen vlastnoručním podpisem stěžovatele. Z uvedeného je tak zřejmé, že stěžovatel se mohl s obsahem uvedené informace seznámit již v průběhu řízení o jeho žádosti o mezinárodní ochranu, přičemž tak prokazatelně učinil nejpozději dne 2. 10. 2017.

pokračování

[20] Povinností nevystavit žadatele o mezinárodní ochranu nelidskému či ponižujícímu zacházení v případě jeho návratu do země původu v situaci, kdy žadatel trpí vážnou nemocí, ve vztahu k čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod i závěrům formulovaným v judikatuře Evropského soudu pro lidská práva se Nejvyšší správní soud podrobně zabýval již v rozsudku ze dne 9. 10. 2009, č. j. 6 Azs 34/2009 - 89. Podle závěrů formulovaných v uvedeném rozsudku navrácení cizince trpícího vážnou tělesnou nebo duševní chorobou do země, kde jsou zařízení pro léčbu této nemoci na nižší úrovni než ty, jež jsou dostupné ve smluvním státě, může vyvolat porušení čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, ale pouze ve velmi výjimečných případech, kdy jsou dány závažné humanitární důvody proti vyhoštění. Navracející stát však musí dostatečně ověřit, zda zdravotní péče dostupná v zemi původu cizince je dostatečná a vhodná ve vztahu k cizincovu onemocnění a zda brání tomu, aby byl vystaven zacházení rozporným s uvedeným ustanovením, a zároveň zvážit, do jaké míry bude mít cizinec k takové péči skutečně přístup, dále zvážit náklady na zdravotní péči, jakož existenci sociálních a rodinných vztahů cizince, popř. též vzdálenost, kterou by cizinec musel pro získání zdravotní péče překonat.

[21] Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je zřejmé, že výše uvedenými skutečnostmi ve vztahu ke konkrétním podmínkám stěžovatele se žalovaný zabýval, přičemž své závěry podložil informací organizace SOS Dostupnost léčby paranoidní schizofrenie včetně dostupnosti léků ze dne 14. 8. 2017. V uvedené informaci je analyzována dostupnost léčby paranoidní schizofrenie v Kamerunu, a to včetně dostupnosti jednotlivých léků, ve vztahu k modelovému pacientovi, tj. muži ve věku 35 let s diagnostikovanou paranoidní schizofrenií. Žalovaný současně zvážil ekonomické poměry stěžovatele i jeho možnosti výdělku.

[22] Namítá-li stěžovatel, že v důsledku jeho návratu do vlasti může dojít ke zhoršení jeho zdravotního stavu a porušení čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že stěžovatel svou léčbu dobrovolně ukončil již v roce 2011, kdy přestal docházet na prohlídky ke své lékařce, a následně v roce 2013, kdy přestal užívat předepsané léky. Ve vztahu k obavám stěžovatele, že lékařská péče v Kamerunu nedosahuje kvalit lékařské péče poskytované v České republice, Nejvyšší správní soud uvádí, že tato skutečnost není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2007, č. j. 2 Azs 30/2007 - 69). Je tedy zřejmé, že žádné skutečnosti posuzovaného případu ohledně zdravotního stavu stěžovatele nenasvědčují porušení jeho práva nebýt mučen či podroben nelidskému či ponižujícímu zacházení zakotveného v čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod v případě jeho návratu do vlasti. Žalovaný tak postupoval správně, pokud stěžovateli z důvodu jeho nepříznivého zdravotního stavu neudělil humanitární azyl ani doplňkovou ochranu podle § 14a odst. 2 písm. b) a d) zákona o azylu.

[23] Stěžovatel dále namítl, že žalovaný dostatečně neposoudil, zdali mu v případě jeho návratu do vlasti nehrozí nebezpečí vážné újmy z důvodu konfliktů mezi anglofonní a

frankofonní částí obyvatelstva Kamerunu a zároveň hrozby teroristických útoků. Žalovaný měl proto stěžovateli udělit doplňkovou ochranu podle § 14a odst. 2 písm. b), c) a d) zákona o azylu.

[24] Nejvyšší správní soud konstatuje, že žalovaný se bezpečnostní situací v Kamerunu zabýval na str. 11 a 12 svého rozhodnutí. Dospěl přitom k závěru, že v zemi sice působí teroristická skupina Boko Haram, její útoky se však soustředí na severní část země tzv. Daleký sever, přičemž stěžovatel ve vlasti naposledy pobýval v jižní části země. Současně konstatoval, že kamerunské státní orgány proti terorismu aktivně bojují všemi dostupnými prostředky. O situaci v zemi stěžovatel mluvil jen obecně a na přelomu let 2012 a 2013 vlast dobrovolně navštívil. Ve vztahu ke konfliktům anglofonní a frankofonní části obyvatelstva žalovaný uvedl, že stěžovatel neoznačil žádné konkrétní obavy z vážné újmy, jež by mu mohla z důvodu uvedených konfliktů ve vlasti hrozit.

[25] Nejvyšší správní soud na základě výše uvedeného ve shodě s městským soudem konstatuje, že žalovaný řádně posoudil aktuální politickou i bezpečnostní situaci v zemi původu ve vztahu ke stěžovatelem tvrzeným obavám v případě jeho návratu do Kamerunu. Dospěl přitom k závěru, s nímž se Nejvyšší správní soud ztotožnil, že ani v důsledku probíhajících konfliktů mezi anglofonní a frankofonní částí obyvatelstva Kamerunu stěžovateli žádné nebezpečí nehrozí, pokud se v zemi minimálně od roku 2013 nezdržoval a pokud se doposud nijak politicky neangažoval. Hrozbou teroristických útoků ze strany skupiny Boko Haram se Nejvyšší správní soud zabýval například v usnesení ze dne 16. 5. 2017, č. j. 1 Azs 57/2017 - 52, a dále v usnesení ze dne 14. 3. 2016, č. j. 2 Azs 302/2015 - 49, v nichž ve vztahu k působení uvedené teroristické organizace v Nigérii formuloval závěr, že nepředstavuje důvod pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 zákona o azylu s ohledem na snahu nigerijské vlády o eliminaci této hrozby a její lokální povahu. Tyto judikáty je možné použít i ve vztahu k domovské zemi stěžovatele, v níž je z uvedených důvodů situace týkající se teroristické skupiny Boko Haram obdobná.

[26] Konečně stěžovatelem namítaná snížená dostupnost prostředků legalizace pobytu cizinců v České republice podle zákona o pobytu cizinců v době pandemie onemocnění Covid-19 nemá pro posouzení splnění podmínek pro udělení mezinárodní ochrany žádný význam.

IV. Závěr a náklady řízení

[27] S ohledem na uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že jeho ustálená a vnitřně jednotná judikatura poskytuje dostatečnou odpověď na námitky obsažené v kasační stížnosti a městský soud se v napadeném rozsudku neodchyluje od výkladu jednotlivých ustanovení zákona o azylu, který je v judikatuře vyjádřen. Nejvyšší správní soud neshledal v posuzované věci ani zásadní pochybení městského soudu, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele, ani žádný jiný důvod pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Nejvyšší správní soud tedy konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, shledal ji proto ve smyslu § 104a odst. 1 s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

pokračování

[28] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 větu první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

[29] Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 16. 3. 2018, č. j. 13 Az 10/2018 - 31, byl stěžovateli ustanoven zástupcem advokát Mgr. et Bc. Filip Schmidt, LL.M, jehož zastoupení trvá i v řízení o kasační stížnosti a kterému náleží mimosmluvní odměna a hotové výdaje placené státem (§ 35 odst. 10 s. ř. s.). Odměna za zastupování advokátem za řízení o kasační stížnosti byla určena podle § 11 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), a to za jeden úkon právní služby poskytnutý stěžovateli v řízení o kasační stížnosti (sepsání kasační stížnosti) ve výši 3.100 Kč. Náhrada hotových výdajů (režijní paušál) činí podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu 300 Kč za tento jeden úkon právní služby. Zástupce stěžovatele je plátcem daně z přidané hodnoty, a proto součást nákladů tvoří rovněž tato daň ve výši 714 Kč, tj. 21 % z částky 3.400 Kč (§ 35 odst. 10 s. ř. s.). Odměna a náhrada hotových výdajů za zastupování stěžovatele v řízení o kasační stížnosti v celkové výši 4.114 Kč bude ustanovenému zástupci vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů ode dne právní moci tohoto usnesení.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. dubna 2021

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu